

Bruno üritas mobiiltelefonilt alati kättesaadav olla, isegi väljaspool tööaega. Sel jahedal niiskel kevadisel laupäeva pärastlõunal, kui kuuekümmne miili kaugusel läänes asuvalt Atlandilt hiilisid lähemale pilved ja vihm, oli tal vaba päev. Bruno jaoks oli vähe mõnusamaid vaba päeva veetmise viise kui kohaliku ragbinaiskonna piirkondlik finaalmäng.

Kõik mängijad olid vanuses kuusteist kuni üheksateist ja viimased kümme aastat oli Bruno neid treeninud. Õpetamine ei kuulunud tema kui St Denis' linna politseiniku ametikohustuste hulka, aga ta nautis tööd nende noorte inimestega ja oli naiskonna üle väga uhke. Naiste ragbi oli Prantsusmaal üsna uus ala ja paljud, kaasa arvatud linna meeskonnad, arvasid, et mäng oli õrnema soo jaoks liiga karm. Ent vähesed jäid oma arvamuse juurde pärast seda, kui olid tüdrukuid mängimas näinud. Nad ründasid üksteist sama jõuliselt nagu mehed, aga naised jooksid ja andsid rohkem sööte, mängisid kiiremat ja elegantsemat mängu ning löid palli sama osavalt ja täpsemalt. Nad nautisid harva mudast jõhkrat rüselust, mis meeskondade mängu nii tihti iseloomustas. Kui Bruno oleks pidanud nende mängu ühe sõnaga iseloomustama, oleks ta öelnud, et nad mängisid nõtkemalt.

Täna pärastlõunal see väljakul küll nii välja ei näinud. Pall oli vihmast libe ja suurem osa mängijaid nii mudased, et võistkondi oli raske eristada. Seis oli viigis, mõlemal naiskonnal oli kaks teist punkti. Vastased olid palju suuremast Mussidani linnast ja nad olid eelmise aasta Dordogne'i departemangu meistrid. Peale Bruno oli vähestel St Denis' tüdrukute suhtes erilisi ootusi.

Järsku hakkas mobiiltelefon Bruno vööl surisema. Ta ei teinud sellest välja. Mängida oli jäänud veel kümme minutit, St Denis' naiskond oli vastase finišijoonest kõigest viieteistkümne meetri kaugusel ja surus jõuliselt peale. Rüseluses oli pall kukkunud ja kaks vastasmängijat võitlesid selle pärast. Kui teised mängijad tagant peale surusid, sai St Denis palli enda kätte ja see lendas nende ääremängija poole. Siis oigas Bruno, kui väravasööt märki ei tabanud. Kohtunik vilistas ja peatas mängu. Bruno kasutas juhusid ja vaatas telefoni. Helistajaks oli endine kallim Pamela, kes oli lähedaseks sõbraks jäänud. Bruno otsustas kõne vastu võtta.

„Bruno, kallis, mul on su abi vaja,“ kostis tuttav hääl. „Üks mu kokanduskursuse klient, kes pidi Bordeaux'st rongiga tulema, ei jõudnud jaama, nagu kokku lepitud. Ja ta ei vasta oma mobiilile. Üritasin Bordeaux' lennujaamast uurida, kas ta oli lennukis, aga nad viitasid turvameetmetele ja keeldusid ütlema. Mul on ta pilt. Ta saatis selle, et ma ta jaamas ära tunneksin. Kas sa saad aidata?“

Väljakul lähenesid kummagi naiskonna kaheksa ründajat üksteisele nagu mingi ammuse ajastu sõdalased. Esimese rea kolmik hoidis käsivarsi üksteise õlgadel, nad olid ettepoole kummargil, valmis pead alla painutama ja vastaste kokku põimitud õlgadesse rammima. Nende taga olid ülejäänud ründajad kummargil kohtadele tardunud ja hakkasid suruma. Mõlemal pool seisis küljemängijad ja Bruno pilk oli kinnitanud talle lähemal seisvale Paulette'ile. Linna floristi tütar Paulette, kes pidi peagi üheksateist saama, oli parim sündinud sportlane ja mängija, keda Bruno oli treeninud, olgu siis tegemist meeste või naistega. Bruno teadis, et rahvuskoondise talendikütid istusid kusagil tribüünil. Nad vaatasid lootustandvaid uusi mängijaid otsides alati piirkondlikke finaale. Paulette oli esimene Bruno treenitud mängija, kes võis jõuda primale tasemele ja Prantsusmaa eest mängida.

„Ma olen hõivatud, aga ma vaatan, mida ma pärastlõunal teha saan,“ lubas ta ruttu, pilk väljakul. „Saada mulle sõnum nime ja

lennuinfoga ja pane foto e-kirjaga teele.“ Pärast nappi, ent sooja hüvastijattu pani ta telefoni kinni.

Küljelt ettepoole liikuv Paulette lisas oma jõu St Denis' ründajatele, kui naiskonnad kokku põrkasid, mõlemad surusid võimsalt, kui vastaste esimängija viskas palli kahe palli pärast võitleva esimese rea jalgade vahele. Paulette oli pea langetanud ja jälgis palli ning kohe, kui nägi, kuidas see St Denis'st eemale löödi, eemaldus ta rüselusest ja jäi ootama järgmist käiku, kui pall mängu liikus.

Kõik sõltus täpsest hinnangust. Kui ta pallist ette jõuab, võib Paulette loovutada karistuslöögi. Kui ta liiga taha jääb, on vastaste esimängijal aega sööta pall tagasi oma mängijale, kes võib selle segamatult kaugemale ja mängust välja lüüa. Ragbi reegel nägi ette, et söödetud pall liigub kiiremini, kui mängija joosta suudab. Aga antud juhul, mõtles Bruno, seisis vastaste tagamängija natuke liiga lähedal. Paulette peaks vähemalt suutma joosta ja palli tabada ja kui kiirust jätkub, saaks ta palli enne tagamängijat.

Paulette'i ajastus oli täiuslik. Kui esimängija hakkas palli haarama ja pööras, et seda tagasi visata, ründas Paulette. Tema sprint oli sama kiire nagu pall ja ta tabas vastaste tagamängijat sekund enne, kui too oleks palli kätte saanud. Paulette tiris palli vabaks, astus kõrvale ja tormas joone poole, kus pidi võitu saama vaid ühest kaitsemängijast. Ta viskas palli jalale, suunas selle kenasti üle kaitsemängija pea, püüdis langeva palli kinni ja tal jätkus aega postide taha joosta ja punktid kirja saada. Koos kõikide teiste pealtvaatajatega, Mussidani naiskonna mossitav treener välja arvatud, kargas Bruno elevuse ja imetlusega suurepärase mängu vastu õhku.

„Hästi mängitud, St Denis,“ hüüdis ta, tegemata välja sõnumi saabumise märguandest, kui Paulette palli joonele asetas. Bruno eeldas, et Pamela saatis kadunud naise andmed. Paulette taganes paar sammu, keskendus põhjalikult, astus ettepoole ja lõi palli lihtsa vaevaga postide vahele.

„Ära nüüd alla anna,“ hüüdis Bruno. „Veel üks värav.“

„*Mon Dieu*, see tüdruk on imeline,“ õhkas St Denis’ auto-remonditöökoja omanik ja ragbiklubi selleaastane esimees Lespinasse Bruno kõrval. „Nad ei saanud arugi, mis toimub. Pane mu sõnu tähele, ta mängib veel Prantsusmaa rahvuskoondises.“

Bruno noogutas, tema tähelepanu hõivas kummargil öökiv Paulette, kes siis ühele põlvele vajus. St Denis’ treener tormas väljakule, pigistas märja käsna Paulette’i kuklale tühjaks ja andis talle veepudeli. Paulette võttis lonksu vett ja sörkis võistkonna-kaaslaste juurde.

Mängu jätkudes üritas Mussidan valesöötu, siis kogunesid nende ründajad troppi. Aga St Denis’ mängijad hoidsid neid kinni ja kui nad palli oma eesmängijale andsid, ja too üritas rüslusest ringi minna, lõi Paulette ta just enne lõpuvilet jalust. St Denis’ tüdrukud olid ülekaalukalt, üheksateist kaksteist võitnud oma esimese meistritiitli, ja Bruno tantsis äärejoonel rõõmust, kui naiskonnad teineteisest möödudes hea tava kohaselt kätt surusid.

Hõisates ja uhkusest särades, näod mängust õhetamas, kogunes naiskond mudase naiselikkuse tuhinas Brunot kallistama ja tänama. Brunol olid silmad märjad, kui ta neid seljale patsutas, kiitis kui suurepäraselt nad mängisid ja kui väga nad olid meistrisarika ära teeninud.

Siis kogunesid vanemad ja pered tütreid õnnitlema ja kallistama. Neile järgnes linnapea, kes ulatas Brunole konjaki-plasku, millest too tähistamiseks sõõmu rüüpas. Linna fotograaf Philippe Delaron, kes töötas ajalehes Sud Ouest, üritas tüdrukuid võistkonna foto jaoks paika saada, aga nad olid liiga elevil, et tema palveid kuulata, kuni Bruno nad foto jaoks kokku ajas. Linnapea oli end poliitiku osavusega pildi keskele sättinud. Lõpuks, karikas kõrgel pea kohal, tirisid noored naised Bruno viimaseks pildiks endi sekka. Kui nad laiali läksid, pani Bruno tähele, et Paulette näis ebatavaliselt kahvatu.

„Kas sinuga on kõik korras?“ küsis Bruno, üritades tüdruku silmadest põrutuse märke otsida. „Kas sa said rüseluses viga?“

„Kõik on korras,“ vastas ta mehe pilku vältides ruttu. „Sõin lihtsalt midagi. Ära muretse.“ Paulette pööras ringi ja kallistas Brunot kõvasti, enne kui tervitas oma vanemaid, eiras Philippe'i palvet veel viimane pilt teha, ning liitus ülejäänud naiskonnaga, kes asutas duši alla minema.

Bruno silmitses väikest pealtvaatajate summa, kes hakkas staadionilt lahkuma, lootuses rahvuskoondise talendikütti silmata. Tribüünil istus veel üks mees, kes midagi oma süles olevasse tahvelarvutisse trükkis. Spordiajakirjanik või talendikütt? Bruno ei olnud kindel, aga teadis, et mõistlikum on loobuda Paulette'i kiitmast. Kui Paulette'i osavus ja mängutajumise oskus ei olnud mehele juba muljet avaldanud, oli too valel alal. Bruno teadis, et kuuleb peagi, kui rahvuskoondis kuulutab välja kolmekümne noore naise nimed, kes kutsutakse järgmise hooaja ettevalmistavasse suvelaagrisse. Naiste ragbit oli hakatud televiisoris näitama ja nüüd oli raha, mida alasse investeerida.

Bruno võttis telefoni ja helistas vanale sõbrale politseiakadeemia aegadest, kes töötas Bordeaux' lennujaama turvateenistuses ning edastas Pamela kokanduskursuselt puuduva kliendi andmed. Pamela oli saatnud talle nime Monika Felder, kes pidi saabuma Gatwickist British Airwaysi lennuga, lisanud Briti mobiilinumbriga ja Surrey aadressi infoga, et nädalane kursus oli ette makstud. Sõber lubas Brunole tagasi helistada, kui on lennujaama arvutist järele vaadanud.

Järsku hüüdis keegi riietusruumist Brunot ja palus tal arsti otsida. Bruno sörkis õlletelgi juurde, kus Fabiola ja tema kallim Gilles grillvorstiga kukleid sõid ja ootasid, et tüdrukud end riide paneksid ja läheksid rendibussi, mis pidi nad tagasi St Denis'sse viima.

„Riietusruumis on arsti vaja,“ ütles ta Fabiolale. „Saad sa aidata?“

Naine noogutas, suu vorsti täis, ulatas talle allesjäänud kukli-pooliku ja läks riietusruumide poole. Bruno järgnes talle ja jäi välja ootama, kui Fabiola sisse läks.

Paulette'i isa Bernard tuli tema juurde ja küsis: „Mis jutt see arstist on? Kelle jaoks?“

„Pole aimugi,“ vastas Bruno. „Küll me saame varsti teada. Paulette mängis hästi.“

„Me oleme tema pärast mures. Tal oli hommikul pärast sööki süda paha. Ütles et närveerib enne tähtsat mängu.“

Bruno vaatas aeglaselt Bernardi poole, patsutas teda õlale ja üritas ootamatut rahutust varjata. Siis tuli Florence riietusruumi uksele. Ta õpetas St Denis' põhikoolis loodusaineid ja oli naiskonna mänedžer. Ta näis segaduses ja viipas Bruno enda juurde.

„Paulette minestas duši all,“ sosistas ta ja nägi vaeva, et Bernard ei kuuleks. „Ta ütles, et pea käis lihtsalt natuke ringi ja palus meil mitte muretseda. Fabiola vaatab ta läbi.“

Florence läks tagasi ja mõne minuti pärast tulid mängijad välja, mõned teksastes, teised lühikestes seelikutes ja moodsates jakkides, jättes mulje, et tulevad pigem diskolt kui karmilt mängult. Nende sabas tulid Florence ja Fabiola, Paulette nende vahel, ta nägi terve välja, ehk veidi kahvatu.

„Polnud midagi,“ ütles ta oma isale teda emmates. „Lihtsalt elevus.“

„Ta saab terveks,“ ütles Fabiola naeratuseta.

Bruno ulatas talle pooliku vorsti ja kukli, mis olid külmaks läinud ega näinud sugugi isuäratavad välja. Fabiola viskas need prügikasti.

„Ma tahaks ka sellist,“ ütles Paulette. „Mul on hundiisu.“ Ta hakkas koos isaga toiduleti poole minema.

„Kas ta on tõesti terve?“ uuris Bruno, kui nad läinud olid.

„Nii ema kui laps on terved,“ ütles Fabiola süngelt. „Tal on peaaegu kolmas kuu, ta pole veel arsti juures käinud ega

vanematele rääkinud. Ta on täiesti terve, aga ma ei taha, et ta sel aastal rohkem ragbit mängib.“

Bruno tahtis öelda midagi rahvuskoondise katsete kohta, aga peatas end õigel ajal, pani silmad kinni ja krimpsutas nägu. Paulette'i elus oli nüüd tähtsamaid asju kui ragbi. Bruno ohkas, mõeldes tundidele, mida oli tüdruku oskuste lihvimisse panustanud.

„Kas teised tüdrukud kuulsid? Kas nad teavad?“ uuris ta.

„Viisin ta kiireks läbivaatuseks treeneri ruumi, vaevalt et nad midagi kuulsid,“ vastas Fabiola. „Aga tema võistkonna-kaaslased pole lollid.“

„Kurat, kurat, kurat,“ vandus Florence.

Ta oli Paulette'i tulevikku sama palju panustanud, kui mitte rohkemgi. Paulette oli vilets õpilane, kukkus eksamitel läbi ja jäi klassikursust kordama, et lütseumi pääseda, ja nii Bruno kui linnapea olid pidanud vaeva nägema, et ta kooli vastu võetaks. Bruno oli pidanud mõned tänuvõlad sisse nõudma, et treenerite väljaõppe programmiga ülikool annaks lubaduse Paulette vastu võtta, kui ta pärast kahte aastat lütseumis bakalaureuseeksami ära teeb. Järsku oli Paulette'i sportlike võimetega kooskõlas olev paljutootav tulevik ohus.

„Ta pidi ju teadma, et on rase?“ küsis Bruno.

Fabiola heitis talle haletseva pilgu. „Ära ole loll, Bruno. Muidugi ta teadis, ta lihtsalt ei teadnud, mida sellega teha. Ma arvan, ta lootis vast, et kogu selle ragbiga kaasneva tagumisega kaob see lihtsalt ära. Aga lapsed võivad üsna sitked olla ja Paulette on äärmiselt terve noor loom.“

Fabiola surus lõuapärad kokku. Tema ja ta kallim olid juba mõnda aega edutult üritanud last saada. Bruno oli Gillesilt kuulnud, et Fabiola hakkas sellepärast muretsema, ehkki andis oma patsientidele alati nõu, et loodus toimetab oma rada, nad peaksid muretsemisest hoiduma ja lihtsalt protsessi nautima.

„Kas isa teab? Lapse isa, ma mõtlen, mitte Paulette'i isa,“ küsis Bruno.

„Pole aimugi. Paulette läks lukku, kui ma temalt viimaste päevade kohta küsisin ja keeldus sõnagi ütlemast. Vähemalt lubas ta homme kliinikusse tulla, et saaksin ta põhjalikult läbi vaadata ja üritan siis küsida. Silma järgi pakun, et tähtaeg on oktoobris – just siis, kui ta kavatses ülikooli minna. See tähendab, kui ta otsustab lapse saada.“ Fabiola raputas nukralt pead. „See on nüüdsel ajal nii pagana tarbetu. Nad saavad seksuaalharidust, teavad, et rasestumisvastased vahendid on saadaval, aga ikka ajavad nad kõik vussi.“

„Vaene tüdruk,“ ohkas Fabiola. „On vast väljavaade. Aga ta võib alati aasta vabaks võtta ja hiljem ülikooli minna. Kui teda homme näed, ütle et ta võib minuga rääkima tulla.“

Ta võib alati ülikooli minna, mõtles Bruno, aga võimalust Prantsusmaa alla kahekümnete koondises mängida teist korda ei tule ja ta teadis, et Paulette soovis seda kogu südamest. Ja treeneril, kes on oma riigi eest mänginud, on palju lihtsam karjääri teha kui sellisel, kes pole rahvuskoondises mänginud.

Tagasisõit St Denis'sse naiskonna bussis, võidukarikas pardal, oleks pidanud olema rõõmus. Aga Paulette oli karika sõnagi lausumata Brunole andnud, enne kui mööda vahekaiku bussi tagumisse otsa trampis, üksinda istus, pea tahapoole toetas ja silmad kinni pani nagu magaks. Ilmselt oli ta otsustanud mitte rääkida ega tähistamises osaleda ja see pani reisile piduri.

Vähemalt tähendas see, et polnud tavapäraст laulupidu, mis oleks summutanud helina, kui lennujaama turvateenistus Brunole tagasi helistas. Monika Felderit polnud tolle päeva lennul, ta polnud ka piletit broneerinud. Ent ta oli olnud eelmisel päeval samal British Airwaysi lennul. Tema pass oli piirivalves registreeritud enne, kui ta tollikontrolli läbis. Ja ta pidi nädala pärast Londonisse Gatwicki tagasi lendama.

„Kas soovid fotot?“ küsiti Brunolt. Ta teadis, et üha enamates lennujaamades ja piiripunktides olid turvakaamerad ja vastas ruttu jaatavalt. Ta võis seda Pamelalt saadud fotoga võrrelda. Bruno tänas vana kolleegi, lõpetas kõne ja otsis Pamela e-kirja manusega. Ta vajutas manusele ja arvas, et näeb hägust, peaaegu anonüümset passipilti. Ent see võis olla stuudiofoto, tegemist oli hoolikalt valgustatud jahmatavalt kauni naisega. Tal olid heledad juuksed, kunstipärane soeng rõhutas nägu ja suuri dramaatilisi silmi. Naisel olid kõrged põsesarnad, passipildi nõuete kohaselt taltsutatud võrgutav naeratus ja tema jume näis inglannadele omase pehme täiuslikkusega säravat. Bruno arvas, et küllap oli see hüvituseks elu eest niiskes uduses kliimas. Naine seisis veidi küljetsi ja vaatas otse kaamerasse, poos rõhutas tema pikka elegantset kaela.

Bruno vilistas vaikselt tunnustavalt mõeldes, et keegi, kes sellist naist näeb, ei unusta teda niisama. See muudab tema leidmise palju lihtsamaks. Bruno telefoni topeletpiiks andis märku saabuvast sõnumist. Saatjaks oli tema sõber lennujaamast ja isegi passi-kontrolli juures ootava naise hall pilt ei suutnud tema ilu varjata. Ilmselgelt oli tegu sama naisega, kes oli Pamela saadetud fotol.

Oli terve hulk mõistlikke seletusi, miks ta kohale ei jõudnud, nagu plaanitud, mõtles Bruno. Ta võis rongist maha jääda või otsustada veeta päeva Bordeaux's või oli ootamatu perekondlik sündmus tema plaane muutnud. Ent oli siiski kummaline, et ta Pamelale ei helistanud ja hilinemisest teada ei andnud. Bruno helistas Pamelalt saadud Inglismaa numbrile ja kuulis kõlatut lindistatud sõnumit, et number ei olnud kasutusel. Ta jättis sõnumi oma numbriga.

Kohe, kui ta oli telefoni ära pannud, pöördusid tema mõtted Paulette'i rasedusele, ta arutles, kas neiu oleks temaga avameelsem kui Fabiolaga. Kui ei, peab ta mõtlema, kuidas Paulette'i lapse isa isik kindlaks teha ja kas ta peaks Paulette'i vanematele tütre seisukorrast teatama. Juriidiliselt ei olnud Paulette siiski enam alaealine, mis tähendas, et tal oli õigus privaatsusele.

Bruno ohkas, mõeldes odavale vaskkarikale enda kõrval istmel, see oli palju haledam ja nigelam kui noormeeste meistri-võistluste oma, mis oli ostetud põlvkond varem. Ent Bruno kavatses hoolitseda, et karikas saaks aukohale klubi auhinnavitriinis hoolimata vana kaardiväe torinast, kes ei suutnud sundida end naiste mängu tõsiselt võtma. Võib-olla muudab meistritiitel seda, aga Bruno kahtles selles. St Denis's kadusid vanad kombes visalt ja Bruno isegi oli algul kahelnud, kas tüdrukud peaksid puberteediikka jõudes mängimist jätkama. Tüdrukute visadus oli pannud ta meelt muutma ja teinud ta üha uhkemaks noorte naiste üle, keda ta treenis. Täna oleks pidanud olema võidupäev, aga Paulette'i seisukord oli sellele varju heitnud. Bruno unistus näha teda Pariisis rahvuskoondise sinises särgis väljakule jooksmas oli hävitatud.

Kuidas tema perekond reageerib? Kui ta lapse alles jätab, peab perekond otsuseid langetama. Aga valik peab jääma Paulette'ile. Bruno urahtas endamisi, mõeldes et üha tihedamini seisid tema ees ülesanded, milleks politseiakadeemia polnud talle mingeid oskusi andnud.

Võib-olla peaks nõu pidama oma kolleegi Yveline'iga, tähelepanuväärse naisega, kes juhtis kohalikku sandarmeediat. Sportlasena, kes oli mänginud Prantsusmaa maahoki olümpiakoondises, tundis Yveline Paulette'i sportlike väljavaadete vastu sõbralikku huvi ja oleks mängu vaadanud, kui ei oleks tööl olnud. Bruno kavatses enne kojuminekut sandarmeeriast läbi astuda. Ta võiks üksiti Pamela kadunud kliendist rääkida ja see tuletas talle meelde, et ta peaks Pamelalt uudiseid küsima.

Kui Pamela kõne vastu võttis, kuulis Bruno taustal naiste hääli ja naeru. Tema õpilastel oli aeg tänaõhtuseks klassikaliseks Périgordi õhtusöögiks ettevalmistusi teha.

„Mis menüüs on?“ küsis Bruno.

„Prantsuse vasikalihahautis,“ vastas Pamela. „Kuna meil on üks vaba koht, jääb palju üle, kui soovid meiega liituda.“

„See oleks tore, aga ma pean ragbinaiskonna koju viima ja sa rõõmustad kuuldes, et nad võitsid meistritiitli. Siis pean sandarmeeriast läbi astuma, nii et helistan sulle pärast seda ja ütlen, kas jõuan. Kas kadunud naise osas on uudiseid?“

„Mitte sõnagi. Aga kas ta maandus?“

„Jah, aga kuulsin lennujaamast, et ta maandus eile, mitte täna. Kas ta võis kuupäevaga eksida?“

„Ei, ta kirjutas mulle kaks päeva tagasi e-kirja ja kinnitas, et jõuab täna Le Buissoni jaama. Lend pidi maanduma täna hommikul kell üksteist, nii et seletasin, kuidas lennujaama bussiga Bordeaux' jaama sõita ja kella kahesele rongile minna. Tal oli palju aega, piisavalt, et jaamas lõunat süüa, ja ma pidin temaga kell neli kohtuma. Aga see on päevane lend. Võib-olla tahtis ta lihtsalt Bordeaux's ringi vaadata. Arvad, et temaga võis midagi juhtuda? Võib-olla ootamatu haigus?“

„Ma uurin jaamast,“ lubas Bruno.

Kui buss St Denis' ragbiklubisse jõudis, pani Bruno telefoni kinni. Ta oli teada saanud, et Bordeaux' jaamas ega lennujaama bussis polnud ühtki naist haigushoog tabanud. Rong jõudis õigel ajal. Ta läks naiskonda veel kord õnnitlema ja saatis nad lehvitades autodesse laiali. Ta helistas Yveline'ile, aga naine ei olnud täna õhtul tööl. Lõpuks helistas ta Pamelale ja kuulis, et too hakkas just oma kokakursuse õpilastega lauda istuma.

„Vasikalihahautis näeb täiuslik välja ja hoidsin sulle kohta. Me joome seda Château Briandi *rosé*d, mis sulle maitseb,“ lisas ta.

„Tulen juba.“